

MISJONITEATED

Nr. 10

17. oktoober 1935

XIV aasta

Isiklik kogemus.

Jumala tundmise vajadust on toonitatud järgmiselt: „Ükski ei pea enam oma wenda õpetama ja ütleva: Tunne Issandat; sest nad kõik peavad mind tundma.“ Ebr. 8, 11. Isiklik kogemusteta ja usuta me ei või olla piisivad ja kindlad usklikud, sest siis puudub ühendus igawese jõu allikaga. Paljud on liig hoolitud otsima seda isikliku ühendust Jumalaga, nad on rahul kuulnud usutunnistuse ja usuteadmisega. Riisugune usklik jarnaneb õpilasele, kes õppides arenemisõpetust koos usuõpetusega ei juuda veel wahet teha, kumb meist on õige. Kristus sõrdleb neid liiwale ehitajatega, kelle usuhoo-ne aluseks ei ole midagi kindlat. Läbikatsumise tor-mis langewad säärased ehitused kokku.

Me peaksite nagu Toomas nõudma usu- ja ju-malalundmise järele, siis saaksite ka selle. Toomas ei olnud rahul teistelt kuulnud usuallusega, waid ta tahtis weenduda selles, mida usub. Jeesus ei noo-minud teda seepärast, waid andis talle joonitud tõenduse. Seepeale Toomas annab liihise, kuid iseisewa usutunnistuse: „M i n u I s s a n d j a m i n u J u m a l.“ Joh. 20, 25—28. Toomas on isiklikult elanud läbi, et Jeesus on Jumal, ja ükski läbikatsumistorm ei kõigutanud kuni lõpuni tema usku.

Keegi õpetaja, kes luges igal pühapäewal õpi-tud usutunnistust — sealt ta tuleb kohut mõistma elawate ja jurmte peale — wastas küsimusele, kas usute Kristuse teist tulekut: „Ma ei mõtlegi selle peale.“ Jumala ees aga maksab isiklik usk ja selle tunnistus. Toomas ei ütelnud oma usutunnistust mõtlemata wälja. Tema usutunnistus tuli kogemusest. Tema juures oli läinud täide töötus: „Ükski ei pea oma wenda õpetama ja ütleva: Tun-ne Issandat, sest nemad kõik peavad mind tundma.“

Jumala tundmisele rajanewat usku ja armas-tust ei saa meilt risuda ükski wägi. Rom. 8, 35—39. Johannesel oli jamane kindel usk õnnistegi-jasse, nagu Toomaselgi. Ta ütleb: „Mis algusest oli, mida me oleme kuulnud, mida me oleme näi-nud oma silmaga, mille peale me oleme waadanud ja mida meie käd on katsunud elusõnast.“ 1. Joh. 1, 1. Me kõik võime omada sarnase kindla usu Kristusesse, kui me ei ole liig hoolitud seda nõud-ma. Jeesus ütleb: „Kui keegi tahab teha tema tahtmise järele, see tunneb, kas see õpetus on Ju-

malast, või kas mina räägin iseendaist.“ Joh. 7, 17. Jumala tundmise järeldusena peab iga kristlane võima ütelda: Ma tean, et Jeesus on Jumala poeg, sest mul on läbielu temaga.

Kogemustel rajanew jumalalundmine ja usk ei lähe „ranumutumaks kartuse ja asjade ootamise pä-rast, mis maailma peale peavad tulema“. Kes selle usu omab, võib ütelda: Eben-ezer — siiani on Je-hoowa mind aidanud. 1. Saam. 7, 12. Meie praegu-sed kogemused on tagawara tulewiku jaoks. Kas oled teinud isiklike kogemusi Jumalaga? Kas tead, et Jumala töötused on jah ja aamen? Kas täidab sinu südant veel hirm ja kartus sõja, katku või nälja eest?

„Nõudke Jehoowat, et teda võib leida; hüüdke teda appi, et tema on ligi.“ Jes. 55, 6. Kästakse Jumalaga ühendust otsida, kuna teda võib veel leida. Kui aga nuhtlused tabawad maailma, „siis nemad mind küll hüüawad, aga mina ei wasta mit-te; küll nad wara hommiku mind otsiwad, aga nad ei leia mind mitte,“ ütleb Issand. Sp. s. 1, 24 — 25, 28. Praegu on aeg saawutada endale kogemus-rikast usku, et julgelt minna oma Jumalaga tule-wikule wastu.

Kogemuste kaudu me teame, et töötused on tõ-de. „Aga nõudke esiti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike peab teile pealegi antama.“ „Süüa mind appi ahastuse päewal, siis ma tahan sind jel-lest wälja kiskuda.“ „Looge kõik kinnis waranduse kotta... Katsume, kas ma ei wõta teile taewaluukisid lahti teha ja õnnistusi teie kätte wälja puistata.“ Seda läbi elades oleme weendunud, et töötused on tõde, sest oleme seda oma silmadega näinud ja oma kõrwadega kuulnud ja oma kätega katsunud. See on annud meile suure julguse, raskustes loota Ju-mala töötuse peale. Undeksandmise ja Piiba Wai-mu töötusteit ojaasaamine on meilt wõtnud jurma-kartuse. Läbielud mõjutawad meid ütleva nagu Jeesus ütles: „Ma tänan Sind, Isa, et Sa oled mind kuulnud; aga mina teadsin, et Sa mind ikka kuuled, aga rahwa pärast, kes siin ümber on, rää-gin mina, et nad uskfid.“ Joh. 11, 41—42.

Wõtkem usus ja palwes Jumala töötusest kinni ja ärgem laskem lahti, kuni ta meid on õnnista-nud. Siis võime julgelt tulewikule wastu minna.

J. Daniel.

JEESUSE TUNNISTUS VIIMSES KOGUDUSES.

E. G. White elu ja töö. Kas oli ta õige prohvet?

„Ja lendav madu sai vihaseks naise peale ja läks sõdima nendega, kes tema footi üle jäänud, kes Jumala käsijõnu peavad, kellel Jeesuse Kristuse tunnistus on.“ 3. Matus. 12, 17.

„Seit Jeesuse tunnistus on prohveti kuulutuse waim.“ 3. Matus. 19, 10.

Kelle peale on saatan eriti vihane? Ta vihkab ja riindab neid, kes jäänud üle naise footi. Naine tähendab kogudust; tema footi ülejäänud on need usklikud, tõstjad Jumala lapjed, kes elavad maailma ajaloo wiimseil hetkeil. Neil on tunnusjeks, et nad peavad Jumala käsijõnna, mis tallatakse jalge alla üldkristluse poolt. Neil on ka Jeesuse tunnistus, s. o. prohvetiwaim. Nende kahe omaduse pärast wiikab saatan neid eriti, seit nendega nad lähewad tema teenistusest Kristuse õiguse riigi lipu-alla ja häwitawad tema riiki.

Adwenttkuulutus peab mainitud rahwa kutsu- ma Raabelist wälja ja neile pakkuma Jumala käsijõnna ja prohvetiwaimu. Mitmele Jumala koguduse liikmele on arusaamatu, mis mõeldakse prohveti kuulutuse waimu all. Selle küsimuse mittemõistmine võib tekitada tõstjaid raskusi kahtlejatele liikmetele ja nende läbi ka teistele, kes nendega kokku puutuwad. Selle küsimuse selgitamiseks ja Jumala laste usu kindlaksmääramiseks tahaksin selles ja järgewates „Missjoniteadete“ numbrites awaldada mõned artiklid.

Kristus awaldas oma tahtmiist prohwetite läbi; nad tunnistasid temast, kuna nad kuulutasid ette asju, mis pidid täituma ühenduses Jumala lunastamisplaani läbiwiimisega. See oli Kristuse waim, kes rääkis prohwetites ja teatas tulewaid asju. Sama waim lasseb ka uurijal mõista nende tähenduse. 2. Peetr. 1, 19—21. Kolme-ingli-kuulutuses on järelikult prohwetlikul sõnal tähtis osa.

Prohwetikuulutamise and oli ka esimeses ristikoguduses ja seda andi on töötatud ristikogudusele kõikideks aegadeks. 1. Kor. 12, 7—11. See oli isegi Pauluse sõnade põhjal üks ihalduswäärsemaid waimulikke ande. 1. Kor. 14, 1.

Siged ja waled prohwetid.

Jumal ise walis endale isikud, keda ta tarwitas prohwetiteks. Mõned kutsus ta õige noorelt, teised wanemas eas. Prohwetiteks tarwitas ta isikuid mõlemast footist; kuigi seda enamuses olid mehed, leiame ka mitmed naised, kelle kätte Issand usaldas selle kõrge ülesande. Sellased naisprohwetid olid: Mirjam, Moosese õde, Leboora, Issraeli kohtumõistja, Sulda, naisprohwet, kellega puutus kokku Jesaaja, Anna, kes teenis templis, Wilippuse neli tütar j. t. 2. Moos. 15, 20; Kohtm. 4, 4; 2.

Kun. 22, 14; Jee. 8, 3; Luuk. 2, 36; Apt 21, 9. Issand andis oma prohvetiwaimu isikutele, kes olid jelleks kõlvulised ja keda ta tahtis tarwitada oma plaanide kohaselt. Inimene ei saa ette kirjutada Jumalale, keda ta peaks ära walima oma tööriistaks; tema tunneb inimese siidamed ja näeb kõik algusest lõpuni. Sageli jääb Issanda talituswiis meile arusaamatuks, aga me peame alati uskuma, et tema talituswiis on õige. Seepärast peame Jumalat usaldama ja tema plaanid rõõmuga vastu wõtma.

Õigete, Jumalast walitud prohwetite kõrwal leiame ka waleprohwetiteid, kes ise wõtnud endale selle kutsu. Kuna õige prohveti töö on Jumalast juhitud ja sihendatud, siis waleprohwetite töö kannab nende oma wõit saatanana waimupitsatit. Jee. 23, 22, 16; 1. Kun. 22, 21, 22. Nii leiame waleprohwetiteid igal ajal, kuni tänapäewani.

Kuidas wõime teha wahet õige ja wale prohveti wahel? Issand ütleb: „Mu armjad, ärge usku- ge mitte iga waimu, waid katsume waimusid läbi, kas nad Jumalast on, seit mitu waleprohwetit on wälja läinud maailma.“ 1. Joh. 4, 1. Kolmes punktis tuleb prohwet katsuda läbi, et jõuda selgusele tema tõelikus wäärtuses: 1) Prohwet räägib Jehoowa sõnu ja seepärast peab tema õpetus ja kuulutus olema kooskõlas Jumala sõnaga, mis enne räägitud. Jee. 8, 20. 2) Prohveti ennustused peawad tõdenema. Kui nende ennustused ära jääwad, siis on ilme, et on tegemist waleprohwetitega. 5. Moos. 18, 22. Sarnaseid prohwetikuulutusi on ka meie päewil küllalt (näit. ennustused Kristuse tulemise ja maailma lõppu kohta). Jee. 28, 7. 3) Õige prohveti elu on kooskõlas Jumala sõnaga, seit nende wiljast peab neid tuntama. Matt. 7, 15—17. Ta ei pea mitte rahwast wõõrjumala teenistusse juhtima. 5. Moos. 13, 2—4. Jumala sõna on õige proomikivi kõikidele õpetustele; inimese isiklik elu peab näitama, kuiwõrd ta seisab ühenduses oma Issandaga, seit keda Jumala waimust juhtatakse, need on Jumala lapsed.

Kas Jumala wiimse koguduses on prohvetiwaim? Jah on! Issand on töötanud seda saata; ta täitis oma töotuse. Erilisel wõime nimetada adwentrahwa seas E. G. White, keda Jumal on ehtinud oma waimuga ja teda wägewasti tarwitanud õnnistuse tööriistaks paljudele. Ta oli tõeline tööriist õigewägewama käes. Tema juures on ka leida õige prohveti tunnused. Kui keegi peaks kahtlema tema wäärtuses wõi tõeliku prohveti olemises, siis on see selle pärast, et nad ei tunne tema elu ja tööd, wõi nad mõnel isiklikul põhjusel tahawad seista temaga wastasrinnas.

E. G. White lapsepõlv ja kutsumine.

Ellen Gould White (loe Ellen Gu(D)id Wait), neiupõlve nimega Harmon, sündis Gorhamis, Maine osariigis, Ameerika Ühendriikides, 26. nov. 1827. aastal. Tema vanemad olid jumalakartlikud piiskopliku metodisti kiriku liikmed. Üheteist-aastaselt ta jai ärkamise ja võeti ristimisega koguduse liikmeks. Üheksa-aastaselt tabas teda koolis käies õnnetus: teegi tema kaasõpilastest viskas talle kiviga nina peale, mille tõttu ta pidi olema haigena woodis ja isegi katkestama õppimise.

1840. aastal hakkas William Miller Portlandi linnas, kuhu oli ka Harmonide perekond kolunud, pidama ettekandeid Kristuse teise tuleku üle. Kuuna 2300 päeva, millest räägitakse Taanieli raamatus 8. ja 9. peatükides, pidid lõppema 1843. aastal, siis oodati Milleri ja teiste jutlustajate kõnede põhjal sel aastal maailma lõppu. W. Milleri kõned haarasid paljusid, nad otsisid nuttes ja palvetades andeksjaamist ja rahu.

Kurbus ja rahutus täitis ka noore Elleni südant. Ta oli kuulnud seni teiste usutunnistuste jutlustajatelt, et enne Kristuse teist tulekut pidi tuhandaastane rahuriik tulema maa peale. Advent, s. o. Kristuse jälletulekust kuulutajate kõnede põhjal ta leidis, et varsti on armu-aeg mööda. Ta igatses saada kätte rahu ja pühitsust, et olla valmis Kristuse ilmumisel; aga ta ei teadnud, kuidas jõuda igatsatud eesmärgile. Järgmisel aastal ta külastas ühes oma vanematega laagrikoosolekuid, kus kutsuti tõsiselt ümberpöörmisele ja Kristuse armust osajaamisele. Neil koosolekul selgitati ja näidati tingimused, millistel Issand vastu võtab pattuseid. Ta oli oodanud leida endas erilisi tundeid, millede põhjal oleks võinud jõuda julgusele vastuvõttus Issanda poolt. Koosolekul hakkas talle selguma, et inimene ise ei või midagi teha enda õigeks mõistmiseks. Ta peab ainult lapselikus usus ja patukahetsewas meeles tulema Jeesuse juure ja vastu võtma temalt pakutud armu.

Mõtult ja täidetud juure igatsusega õnnistuse ja abi järele, ta alandas ühes teistega eespalwele, hiiudes Jüdamess: „Mita, Jeesus, päästa mind, või ma hukkun! Ma ei taha lõpetada palwetamist, kuni minu palved on kuulnud ja minu pattud andestatud!“ Palve ajal võeti temalt koorem Jüdamelt, ja rahu ja rõõm ja valgus täitis tema hinge. Ta oli saanud pattude andestamise ja ärapäsemise rõõmu Jüdamessse. Jeesus oli talle lähedal ja armas. Terwe maailm tundus teisjuga; loodus näis ilusamana ja Jumalat austawat. Ta ise ei tahtnud saada osa maailma rõõmudest ja meelitusdest, vaid oma Õnnistegijast ja taewasest asjust. Sellases tumestamata rõõmjas meeleolus ta võeti vastu metodisti kiriku liikmeks.

Varsti järgnesid Portlandi linnas uued ettekanded W. Millerilt Kristuse peatsest jälletulekust.

Peaaegu kõik usujeltsid asusid temaga vastast rinda, sest nad ei tahtnud õigeks tunnistada Jeesuse peatset jälletulekut. E. White tundis imestust selle üle, et Kristuse tuleku kuulutus leidis nii vähe poolehoidu kristlaste poolt. Temale endale oli sügavamaks küsimuseks: Kuidas saavutada pühitsusele ja olla valmis Kristuse ilmumiseks? Kiriku seletused näisid talle segastena. Ta jüda jai jälle täidetud murega ja usurõõm oli kadunud. Südamehirm kasvas, kui ta kuulis ja järele mõtles igawese põrgupiina üle. Jumala õigus kattis ta ees Jumala armastuse ja halastuse. Ta ei võinud mõista, kuidas Jumal võib piinata oma loodud olemust lõpmatult. Ta kartis, et sama saatus tabab ka teda. Sageli palvetas ta ööd läbi hingehastuses ja hirmus.

Paar unenägu, milles ta nägi ühes templis tapetud talle ja hiljem kuulis Kristust endale ütlewat: „ära kardada“, ei jõudnud teda veelgi päästa kahtlustest ja hingepiinast. Ta jai oma südamele sargendust ja walguist pärast seda, kui üks usuvõitleja wend talle rääkis Jumala armastusest ja teda julgustas panema oma lootust Kristusele.

Ta tundis omas hinges kohustust awalikult palwetada, mis talle tundus alul raskena. Ühel palwekoosolekul mõitis ta arguse ja tõstis oma hääle palwes Jumala poole. Sel hetkel võeti temalt hingekoorem, ja Issanda töötused paisisid talle kui hulk kalleid kive, mida võis saada kätte palumise abil. Suur armastus Jeesuse vastu täitis ta hinge; Jumala wägi haaras teda oma võimusesse. Igapäew oli nüüd ta Jüdamelauluks: „Jehooma on minu karjane, ei mul pole ühtegi waja.“ Jumal polnud talle enam karm kohtumõistja, waid armastusriikas Issa, kelle tahtmist ta tahtis täita rõõmuga.

Ta jutustas oma hinge läbielu koosolekutel ja kiitis Jumalat tema armu eest. Paljud kuulajad said tema tunnistustest sügawasti haaratud, pealegi, et see tuli ühe noore hinge suust. Järgnewalt ta tundis oma Jüdamess igatsust päästa oma noori sõpru. Ta kutsus nad kofku ja jutustas neile oma kagemust ja näitas neile Issanda suurt armastust. Mitmele tundus see naljana; teised pidasid teda segaseks. Kuid ta jatkas oma tööd tõsiste manitsuste ja palwete läbi, kuni kõik andsid oma Jüdamessse. Mõned koguduses isegi püüdsid teda tagasi hoida tema agaras misjonitöös. Kuid ta tundis, et aeg on ühise ja hinged kallid, ega lastnud end takistada oma tähtsas töös.

Adventlootus täitis ifka enam tema ja ta perekonna liikmete Jüdamess. Külastades koosolekuid, kus kõneldi Kristuse jälletulekust, ta jai pidevalt täidetud rõõmsast lootusest ja taewalikust õnnest. Pea jõudis ta ka julgusele hingesurematuse ja igawese põrgupiina küsimustes. Kuuna inimene kofe pärast jurma ei saa kätte oma palka, siis jai

Mitte pisut, vaid palju.

„Parem pisut Jehoova kartuses, kui suur varandus ja murin seal juures.“
Salomon.

Suvi on mööda. Hartva nähtub veel taevafina ja päikesepaistet. Gallid, tinarakked pilved ja üha sagenewad vihmajad kuulutawad saabunud sügist.

Suwetööd on lõpetatud, lõikuseaeg on möödunud. Põllumees seisab oma wiljajalwede ees. Seisab, mõtleb ja on pettunud. Külviaegne lootus ja juwine pilifilmi ootamine ei ole läinud täide. Wähene saak ei rahulda ega rõõmusta. Wilja on nii pisut!

Kuid põllumees pole ainuke, kes pettunud. On veel palju teisi. Olgu see lihhtööline, kes palgehigis leiba teenib, wõi suurtööstur, kes miljonitega opereerib, kõik nad leiawad, et nende piüüded ja waew on kannud pisut wilja. Töö oli kurnaw ja pingutusel suurel, kuid kasu vähe. Sissetulekut on pisut!

Sissetulekul wäikesed, wäljaminekul suured. Wõiks öelda, et see on iseloomustaw praegusele ajale ja inimestele. Ometi ei taheta sellega leppida, waid otjitatse pääseteid. Seadest plaanidest, millega juani katjetatud, pole aga ükski osutunud „nöiawitjaks“. Olukorrad piüüwad endised. Wormel, mis lahendust tooks, on hulladele tundmata.

Siiski, lahendus on olemas. Salasõna, mida tänapäewal asjatult otjitatse, on awastatud am-

mugi. Wõtme lahenduseks omas juba tark Salomon, nimetades seda — jumalakartuseks.

Otjefui loodusuuri ja näeb waid läbi juurendusklaasi paljale filmale nägemata piüüfute-maailma tõelikkust ja imefid, nii on ka meie igapäewase eluga. Läbi jumalakartuse — juurendusklaasi — ilmneb elu hoopis uues walguses. Enne nii piüüfited asjad muutuwad arwamata suureks ja leiawad wäärtustamist.

Põllumees ei kurda enam wäheste saagi üle. Iga wiljatera on talle nüüd suur warandus, mis jutustab mullapõues peituwast Jumala õnnistusest.

Töölise waewaga teenitud sendid ja töösturi tulud ei näi enam sugugi nii piüükna. Kõikjal ja kõiges, ka wähiimas wõimaluses, nähakse nüüd taewast armu ja juhtimist.

Siiski see ei ole veel kõik. Suurim kasu ilmneb alles igawiku lämel. Kõik, kes arendawad selles elus kõijit jumalakartust, saawad siis kasu. Jumalik tunnustus: „Sina hea ja ustaw julane, ja oled piüuku üle ustaw olnud, ma tahan sind palju üle panna; mine oma ifanda rõõmusse,“ awab neile taewased regioonid ja kindlustab arwamata suure palga. Mitte pisut, waid palju.

Meiegi tohime seda jaamutada. Wõimalused selles on kõigile wõrdsed. Tahad ja seda, siis karda Jumalat ja pea tema kästusid!

G. Sengbusch.

talle selgeks, miks piüüblis nii palju toonitatakse ülestõusmist.

Tema ja ta perekonna poolehoid Kristuse tuleku õpetusele, jamuti nende erinewad waated, said peagi kogudusele teatavaks. Neid kutjuti koguduse ette andma wastust oma erinewa seisukoha ja waadete üle. Kuna nad ei wõinud lahkuda piüüblilist õpetusest hingesurematuse küüsimuses ega loobuda adwentlootusest, wõi asendada seda maapealse tuhandaastase rahuriigi õpetusega, siis otjustas kogudus neid wälja panna. Mitmed koguduseliikmed järgnesid neile. Nad olid rõõmsad lootuses ja kannatlikud ahastuses ja jäid kindlasti palwesse.

Ta külastas ühes teistega koosolekuid, kus kõneldi õnnistegija tulekust ja wajalikust ettevalmistusest. Koosolekul peeti suurtes saalides, kus rahwas oli hulgana koos, ja ka wäiksemates ruumides ning erakorterites. Kooswiitbijad otjijid kõijelt Jumalat; Issanda waimu ja piüüha inglite mõju oli koosolekul tuntuw. Kui kutjuti ühes eespalwetele ja enda äraandmisele, siis sajad järgnesid kutsele. Osawõtjaid oli mitmest usutunnistu-

sest. Päästja jälletulemise lootus ühendas kõiki üheks perekaks, kes lootsid pea maha raputada kadu- wuse teenistuse ja wastu wõtta närtjimat wõidukrooni.

Järgneb.

G. Mey.

**Hingamispäeval,
2. novembril, on
kirjandusewangelistide päev,**
mispuhul palutakse korraldada vastavaid ettekandeid.

Kirjutatud kuulutus.

„Ja Jehoowa vastas mulle ja ütles: „Kirjuta nägemine ja pane seda selgesti laudade peale üles, et lugeja mõiks seda kärmesti läbi ajada (lugeda).“
Sabakuti 2, 2.

Radina keeles on tarkusfõna: Vox audita perit, litera scripta manet (räägitud sõna kaob, kirjutatud sõna püsib). Seda põhimõtet on hinnatud juba adventkuulutuse algusest saadik. Kui E. White novembris 1848. ütles oma mehele: „Maul on üks sõnum sulle: Sa pead hakkama trükkima väikest ajakirja!“ siis sellega tehti algus adventkuulutuse jäädvustamiseks. Neli aastat hiljem (1852.), kui ilmus „Review and Herald“ esimene number (praegu ilmub iga nädal), siis ütles wend White: „Tuleb filmas pidada..., kolmanda inglil kuulutus on tulnud, et püsida.“ T u l n u d, e t p ü s i d a! See on tähelepanuväärne sõna. Püsiv mõiste seisab enamasti kirjas, t r ü k k i t u d sõnas.

Püha Waim andis tõuke adventkuulutuse üleskirjutamiseks. See, mis on saavutatud suure maa ja Jumala armu läbi, ei tohtinud mitte kaduma minna. Kõlvatud seeme pidi idanema ja vilja kandma.

Jumala sõna ja maailm.

Meie kirjakohd ütleb, kirjuta selgesti, et oleks kerge lugeda. Issand ootab, et tema sõna saaks kirjutatud nii lihtsasti ja selgesti, et igaüks võib aru saada. Kõik pühakiri on kirjanduslikult lihtsas stiilis. Igaüks võib seda lugeda ja mõista. Seepärast on piibel ka loetavaim raamat. Kaksikümne ühe piiblisti on tegemuses tema väljaandmisega. Mastas müüdnud piiblite arv on suurem kui muu saja raamatu läbimüük kokku. Inglisekeelseid piibleid ja piiblioji üksi levitatakse aastas üle kümne miljoni. Ameerika piiblisti levitati 1933. aastal üksi 7.800.766 piiblit ja testamenti. Kui arvata sellele juure kahe briti ja kaheksateistkümne muu euroopa piiblisti piiblite-levitust, siis saab väikese ettekujutuse armastusest Jumala sõna jaoks.

Piibli suur lewit on parim tõendus sellest, et maailm tahab saada Jumala sõna. Lõuna-Ameerikas levitati piiblit 1933. aastal kaks korda rohkem kui 1932. aastal. Hiinas ja Jaapanis oli 1933. aastal piiblite müük suurem kui kunagi enne. Kunaagi pole piibel olnud nii otsitav kui nüüd.

Jumala sõna ja meie aeg.

Jumala kuulutus viimise aja jaoks on küll leida piiblis, kuid inimesed peavad saama abi, et kuulutus lähaks neile selgeks. Paljudele on piibel püha raamat, mida aga tiiski ei mõisteta. Prohvetikuulutused on neile suured saladused. Ajamärgid

on küll köitnud nende tähelepanu, kuid nad ei tea nende tähendust. Paljud loevad piiblit nagu Mooramaa (Abessiinia) kuningamees; nad on küll võtnud õige kirjakoha ja loevad, aga ei ole kedagi, kes neile annab õige seletuse.

Jumal on annud adventlikumisele juure walguse prohvetikuulutuste ja ajamärgide kohta. See walgus peab paistma inimestele, et nad mõistaksid Jumala sõna. Meie raamatud ja ajakirjad on kui walgustired, mis walgustavad kogu maailma. Meie kirjanduse kaudu teostub inglil töö, mida iseloomustab Jlm. 18, 1.

Meie aeg laheb end paljudes asjades võrrelda esimese kristliku sajandiga. Tol ajal oli palju usulisi waateid. Waleõpetajad astusid üles. Et mõeldaks waleõpetajate vastu töötada, seepärast apostolid jättsid kirjutatud ewangeeliumid ja kirjad. Uue Testamendi kirjad kirjutati rahwa keeles, ja nii, et kõik mõisid aru saada.

Esimese sajandi kristlik kogudus täitis oma ülesande. Ewangeelium Kristuse ristist pidi saama lewitatud igas olukorras. Kogudus kasutas kaks abinõud, mis olid Rooma riigis teataval arenemiskorral, nimelt reisi- ja kirjutamist.

Ewangeeliumi käskjalad käisid maid läbi. Nad kirjutajid ewangeeliume, kirjase- ja õpetuskirju, mida müüsid ja lewitatsid igale poole.

Praegu on adventkuulutuse lewitamiseks samad ja veel paremad abinõud. Viiklemisvõimalused wõettedel, kuival maal ja õhus on abiks adventkuulutuse kuulutamiseks. Samuti kirjutamine. Praegu ei ole mitte ainult kirjutatud, waid ka trükitud sõna võimule pääsenud. Adventlikumisel maailmas on 68 kirjandusladu. Nad trükiwad kuulutust 155 keeles. 3100 kolportööri kannab trükitud kuulutust majast majja.

Kirjandusewangelisatjiooni päew.

Hingamispäewal, 2. novembril on kirjandusewangelisatjiooni päew. On kindlasti väga tähtis, et me ühel hingamispäewal aastas mõtleme kirjanduse lewitamisest. Sel aastal nõuavad uued olukorrad isearalift järelemõtlemist. Wiimased aastad on toonud Euroopas trükiwabanduse kätendamise.

Sellel hingamispäewal peakime tänama Jumalat nende võimaluste eest, mis on olemas tema kuulutuse kuulutamiseks. Me peakime palvetama, et weel edaspidi oleks võimaldatud wabadus meie kirjanduse lewitamiseks. Ja me peakime kirjandusewangelistide ridasid täiendama. Issand wajab wahwasiid käskjalgu, kes wiiwad inimestele igawese töe meie kirjanduse kaudu. S. L. Rudy.

Ühest ustavast tunnistajast.

Küllastades meie hiljuti organiseeritud kogudust katoliiklikus linnas PaneweZys'is, Leedus, ma kuulsin ühe läbielu, mis võiks olla abiks neile, kes häbenewad advent-kuulutust kuulutada. See kogudus koosneb seitsmeteistkümnest liikmest, kes on rooma-katoliku kirikust üle tulnud. Nende seast on üks noor õde teinud tähelepandava läbielu.

See noor proua — kahetsateist aastat wana — on olnud juba kaks aastat abielus ja omab wiiekuise lapje. Tema mees läks ära, et leida tööd. Möödunud talvel ta külastas koosolekuid, mida pidas wend Birzgal. Tema wanemad ja mees seifid tema wastu, kuid ta ei jäänud koosolekust ära. Kui esimesed kuus hinge ristiti möödunud maikuul, siis oli see noor õde üks neist. Ristimisel tagasi tulles ta wotas, et temaga käitutakse halvemini kui warem. Ta palus tõsiselt Jumalat, et saaks julgust oma tõekspidamise eest seista ja oma kodused ümber pöörda. Ja Jumal kuulis tema palwet tema enda, tema wanemate ja mehe kohta.

Rohates oma isa, ta wõis elada läbi rõõmustawa üllatuse. Sõimu ja pekku asemel isa hakkas temaga rääkima ja ütles: „Sa tead, et ma olen suur juutsetaja. Kui ma nägin, et sa tõesti tahad las-

ta end ristida, ma otjustasin anda oma südame Jumalale. Oma otsuse täide wiimiseks ma wiskasin niidistama oma piibu ära.“ Ta wiskas ka oma piibu, ega ole jeda enam puutunud.

Kui oli aeg järgmiseks koosolekuks, tuli nii isa kui ka ema oma minijaga Jumala sõna kuulama. Kaks kuud hiljem ristiti ka wanemad. Samuti kirjutas mõne päewa eest selle noore õe mees, et ta tahab tulla koju ja lasta end ristida.

See noor õde müüb niidid meie tõde sisaldawat kirjandust ja teenib sel moel endale ülalpidamist. Sel päewal, kui ma temaga rääkisin, ta oli politsei poolt wiidud jaoskonda. Kui komisjar teda nägi, ütles ta temale: „Wõite minna ja müüa jeda head kirjandust. Mees, kes teid siia tõi, ei teadnud, et teil on woli lewitada adventistide kirjandust. Ma tunnen adventiste. Nad teewad head tööd.“ See läbielu andis meie ustawale õele rohkem julgust tegutseda Õnnistegija jaoks.

Jumalal on tuhandeid järeaseid ustawaid hinge katoliiklaste seas. Mitaks Issand neid leida! Wõiks see läbielu nii mõndagi teist julgustada tõsisele tunnistamisele.

S. L. Rudy.

Üks päew rahva keskel.

On küllalt kirjutatud kirjanduse tähtsusest ja wajakusest. On aga huwitaw jälgida, kuidas toimub tõde sisaldawa kirjanduse lewitamine. Tulge kaasa ja külastame üheskoos mõned majad, siis te leiate, kui huwitaw ja meeldiw on see töö.

Sügispäew. Piserdub wihma, kuid rõõmsa naeratusjega lahkeb kodust kirjandusewangelist. Täna on tal kindlasti hea päew. Wihm keelab wälis-tööd ja inimesed on kodudes ja wotawad meeleldi küllalist.

Ustume sisse talumajja. Seinud deforeeriwad ämblikuwõrgud ja wäikeste Zütsi joonised. Tahmunud kardinad kõnelewad, et maja kuulub keisrariikile talumikule. Soowime peremehega kõnelda... ja sealt kufagilt kuulidubki woodi kägin, ja warsti ilmub uksele ühe näoga peremees. Rahke naeratus libiseb kohe üle näo, kui nimetame ta nime ja räägime suurest õuna-aiast, mis köitnud meie tähelepanu. Megamisi libiseb jutt üle kirjandusewangelisti ulesandele. „Sa, sühustest raamatut ma juba tahan.“ Otsitakse raha. Ja sõbralikult lätt jurudes lahkueme. „Hei, pidage kinni,“ hüüab peremees meile õues järele, „ma unustasin, ilana õun-teta te ei tohi lahkuda.“ Galastamatult tuubitakse portfell täis...

Põliste puude warjul ferkib esile suur punane telliskiwimaja. Uksele ilutseb fult: „Wallamaja.

Postiagentuur.“ Ustume sisse. Seinud ehivad igasugused ametlikud tariifid ja teated. Sõbralik naeratus saab meile osaks, kui teatame, et külastame sekretäri era-asjas. Tagajärjeks aga siiski ametlik tellimine kohalikule raamatukogule.

Kohtame koolijuhatajat, kes on ametis wõlkaunade puhastamisel. Kooliwahetajal ta armastawat üldse abistada oma teispoolest. Wiib meid wastuwõtutappa. Waewalt filmitseb raamatut, kui hüüab: „Ah, jälle need adventistid,“ ise õnnelik, et kohe taipas, kellega tegemist. „Omale ma jeda ei telli, aga wotan naise nimele, sest muidu ütlewad jälle, et koolijuhataja hakkab „piistlasteks“.

Läheme edasi. Med ilusate murudega, ilupõjad ja juur hästi korraldatud elamu jutustawad, et olome jõudnud n.-n. maamõisasse. Kohtame eestoa peremehe endaga. Juba wäljumisel wõime lugeda, et mullgi uksest piirib. Ustume jaoli. Suured pildid seinad jutustawad, et pojad ja tütreid kuulwad akadeemilisse perre. Kõneleme talumiku majapidamisest ja nimetame ümbruskonna mõjukamaid mehi, keda me juba külastanud. Ehitame raamatu. „Jaa, aga mulle siis juba kõige kallim fõide!“ Lahkudes kohtame õuel julast, kes kannab imeliselt suuri saapaid ja helepunast kaelarätti. Tutwustame raamatu ja nimetame, et peremees tellis ukse. „No egas mina maha jää, mulle

tooge täpelt samasugune kui peremehelegi!" Wae-
walt wäljunud wärawast, algab wõitlus „Muri-
ga“, kes juure agarusega raputab portfelli. Su-
lane jookseb kiirelt juure ja tugew piitsahoop wä-
hendab „Muri“ wõitlustahet.

Järgmises talus kohtame peremehe, kes peale
jelle, kui olime raamatu esitanud, otsesui püssikuu-
list tabatuna tormab uksest wälja, ise hädaldades:
„Ei, raamatut ma ei taha, pange ära, pange ära!“
Ei jäägi muud üle, paneme raamatu ära ja lahku-
me toast peremehele järele. Wiimane käib õuel
edasi-tagasi. Ulatame käe sõbralikuks lahkimiseks
ja küsimise mitteostmise põhjust. Wiimaks siis ja-
lelab, et mõni aasta tagasi olnud raamatu, ja
see teinud tema tütre ja naise puha arust ära. Ümb-
ruskonnas nõogatase mindki, et maine usklik. Piia-
me mehele selgitada, kuid kõik näib olewat asjata.

Järgnemele jõeame asuniku majani. Koputa-
me uksele: „Dodate, codate, natuke,“ kuulub när-
wiline wastus. Weidi aja pärast awanebki uks, koh-
tame perenaise lumivalge põllega, piirut ehmunud
näoga. Oleme juba sellega harjunud; teame, et
loos oli aiet leidnud korraldus, enne kui meid 1884
lasti, ja lapse pumaseks hõõrutud põsed jutustavad,
et pesemine oli kiire. Esitame raamatu. Otsitakse
fendid, ise hädaldades, mida küll wanamees ütleb,
kui tuleb koju.

Siirdume metsa ääre. Seal waiufuses leiame
jammeldunud katusega majakese, kus elab wana

emane iisfinda. Tutwustame oma ülesande. Piia-
ratega filmis lausub ta: „Kallis laps, ainult 31
jenti on mul raha, heameelga aga tahaksin jeda
raamatut!“ Wanakese rõõm on kirjeldamatu, kui
jätame talle raamatu tasuta. Snnistades jaadab
ta meid wärawast wälja.

Kohtame metsawahti, kes on ametis parwe wal-
mistamisega. Rõõmuga, et teda metsa sügawusest
üles otsijime, tellib raamatu. Kuid nüüd seisame
mõistatuse ees, kuidas pääjeda järgmise külla. Jõe-
gi lahutab, ja parw pole ka walmis. Mees on leid-
lik. „Minge jõe ääre, ma tulen järele!“ Weidi aja
pärast tulebki mees, õlal juur uks, tõukab selle wet-
te ja uhle sõit lähemki üle jõe.

Jatkub mõnekilomeetriline tee teise külla. Päi-
legi ilmub ja heidab kollaseid helke laiale liiwatee-
le, mida palistab tume okasmets. Jõudnud külla,
lõunatame. Perenaine on ainult mures, kuis
jõuate küll liikuda, kui te isegi liha ei söö... Töö
jatkub õhtuni.

Dõmaja. See on huvitawam oja kirjandusewan-
gelisti päewast. Öhtul, perekonnakolde ümber
hargneb alati elaw jutuasamine taluniku ja kirjan-
dusewangelisti wahel. Mõlemad on unustanud
tüütawa wiimajaju ja põlwini ulatuwa pori ning
teised sügisejed pahed. Rõõndakse maaft, kus pole
enam sügist ega muret, waid kus walitseb igawene
zewad, kus kohtawad kirjanduselewitajad ja need,
kes kirjanduse läbi leidnud sinna tee.

M. Kirspuu.

Lugemise kasu.

„Inimene ei olla ühispäinis leiwast,
waid igastühjest Jumala sõnast.“

Usklik elab Jumala sõnast. See on, mis tema
elu kujundab. Selle järele ta elab, ja selle wõtab
ta oma elu juhtnõõriks. Jumala sõna on temale
teoks, mida mööda ta käib, ja Jumala sõna on te-
male eesmärgiks, kuhu ta tahab jõuda. Jumala
sõna annab talle kindla weendumise, et ta võib
omast seisukohast täiesti sissewõetud olla. Nii ta
on selles käie usaldusega ja ilma kahtlemata. Ta
haarutab sellega endale heesmise rahu ja kindluse.
Tema jõud ei saa laiali pillatud, waid just koonda-
tud. Nii sugust hingeliit seisukorda soowib Jumal
inimeselt, selles ta saab inimest õnnistada wainuu
ja wäega. Kõik saab olla võimalik jellele, kes usub;
aga üst tuleb Jumala sõnast. Nii elab usklik
igastühjest Jumala sõnast.

Selleks, et Jumala sõnast elada, peaks ta meile
olema wäga omane. Meil peaks temast olema juur-
tundmine. Me peassime temast teadma iga mõtte
ja sõna. Ta peaks meil olema elawalt meeles ja
jüdamearjaks. Soomulikuft, ta ei saa olla jeda
meile siis, kui teda ainult juhuslikult kätte wõtame
wõi loeme. Kui jätame tema tarwitamise hoole-

tusse, siis me kaotame arusaamise tema tähtsusest.
Me muutume iisfõitiseks, meil kaob huwi tema
wastu. Ja siis oleme juba kõik tema õnnistuse
kaotanud.

Miksal on mingi asja wastu huwi? Siis, kui
tuntakse, et jeda lähed tarwis. Kui tarwismineku-
tunnet ei ole, siis ei ole ka huwi. Kui keegi on,
kes ei tunne enam huwi piiblift ja kirjandusest, mis
sisaldab piibli tõdesid ja koguduse elu, siis on see
jellest, et ta ei taha jeda. Ta töötab oma hinges
pooleldi juba nende wastu. Säärase oleku juures
ei saada enam waimulikust elamusest oja. Nii te-
kitab tuimus.

Kes aga end igapäew läbi katsumad ja tahawad
end pühendada Jumalale, need ka janunewad Ju-
mala sõna järele. Iga sõna pühakirjast on neile
kallis. Nad wõtawad jeda igatsusega wastu ning
hoiawad jeda oma meeles ja südames. Nad otsi-
wad jeda, ja wõtawad jeda wastu kus iganes wõi-
malik. Seepärast on kuulutused neile huvitawad
ja liigutawad. Ja piibel ning muu waimulik kir-
jandus on neile huvitaw, sest nad leiawad sealt je-
da, mis neile waja on. Meil on ühtlasi tung, et

(Lõpp wiimasel küljel).

Aruandmine misjonitööst.

„Aga tema jüingritest Andreas, Simon Peetruse wend, ütles temale: „Siin on üks poisike, sellel on wiis odraleiba ja kaks kalufest, aga mis see on nii mitmele?“

„Aga Jeesus ütles: „Saatke inimesed maha istuma.“ Aga seal paigas oli palju rohku; siis istus arwu järele maha ligi wiis tuhat meest. Aga Jeesus mõttis leiwad ja tänas ja andis jüingritele, aga jüingrid neile, kes maas istusid; selsamal kombel ka neist kalufest, nii palju kui nemad tahtsid.... Siis koristasid nad kokku kaksteistkümmend korwitäit palufest neist wiieft odraleiwast, mis olid üle jäänud neist, kes oli söönud.“ (Joh. 6, 8—13.).

Geltoodus leiame aruande Õnnistegija misjonitööst, Tema arwitustööst; nimelt sellest, kuidas ja kui palju Ta inimesi toitis. See ei ole mitte üksnes jutustus wõi kirjeldus, waid päris arwudega aruanne; niisugune nagu meiegi aruanded. On meile see aruanne Õnnistegija misjonitööst rõõmustaw? Sulgustab see meid ja kinnitab meie usku? Tahame kuulda niisugust aruannet? Ja imeelik, et Jeesus oli walmis lastma oma tööd aruandesse üles kirjutada. Mõni koguduseltiige oleks selle aruande tänapäew oma waate järgi nii kirjutanud: „Seal oli üks pois, sellel olid kaajas mõned odraleiwad ja kalad. Seal oli ka õige suur rahwahulk.... Kui rahwas oli söönud, siis koguti raasufesed kokku mitmed korwitäied...“ Kuidas on niisuguse aruandega? On see nii rõõmustaw kui esimehe? See polegi üldse aruanne, sest aruandes on arwud. Ja just seeläbi, et seal on kõik täpselt arwudega ära üteldud, on ta meile kasuks; näidates Jumala loomat wäge, kinnitab ta meie usku.

Kui nüüd Jeesus wõis anda oma tööst aruande, siis wõime ka meie seda kindlasti teha. Seepärast ongi meil seatud siise liikmete misjonitööst aruandmine. Sellesse tuleb üles märkida ka arwud, sest Jeesuse aruandes olid samuti arwud. Mõned liikmed ja kogudused aga mõtlewad, et aruandmine pole Jumala tahtmise järele ning et see on patt. Paljud tõesti patustawad aruandmisega — nad nimelt teemad patu seeläbi, et esitawad wale aruande.

Täieliku aruande koostamine ja andmine ei ole patustamine, waid patt on see, kui anname puuduliku aruande, mis kuidagi ei wasta misjoniwaimust elustatud tööle ja elule. Näiteks 10-liikmelise grupi weerandaasta aruandes oli ainult 2 misjonikäiku ja 6 haigerawitust. See oli kõik, mis aruandest wõis üldse leida. Mõtlege, kolm kuud, ja üks neist kuulus weel lõikustänutöö ajasse, kuid

kümmel liikmel kolme kuu jooksul ainult kaks misjonikäiku!

Seal annab 6-liikmeline grupp weerandaasta aruande, kuid aruandel pole näidatud ühtki lewitatud lehte, waatamata sellele, et kuu aega on tehtud lõikustänutööd! On see hoolimatus wõi midagi muud?

Järgnewalt leiame 44-liikmelise koguduse weerandaasta aruande. Kuid terwelt need 44 liiget on lewitanud weerandi jooksul ainult 2 lehte! Teises linnas asub 47-liikmeline elujõuline kogudus, kuid terve weerandi jooksul on kõigest 2 misjonitööst aruandjat!

Kui aruandmine poleks Jumala tahtmisega koostöös waid oleks selle wastu, siis poleks meil waja üldse aruannet anda; ja siis peafinne jeda asja ka niikaua kuulutama, kuni see on kõigile selge. Kui aga on wäärt aru anda ja see on Jumala riigi tööle kasuks ja seepärast ka koostöös Jumala tahtmisega, siis peafinne andma korraliku aruande, niisuguse, mis on kuidagi wastaw adventkoguduse misjoniwaimule ja tööle. Aga sellaste aruannete esitamine, nagu eespool näidatud, ei ole küll Jumalale auks ega kaasinimestele õnnistuseks, waid ümberpöördukt.

Misjoniiühingu juhid ja kirjutajad peafid jeda asja tõsiselt wõtma ja kui Jumala majapidajad seisuforda parandama. Piibel ei ole aruandmise wastu, waid õpetab jeda, sest piiblist leiame palju aruandeid; ja Jeesus andis aru oma misjonitööst. Ka prohwetiwaim ütleb aruandmise kohta järgmist:

„Aruanne peab olema sama täielik kui korralik. Üstawalt peab kogutama aruandeid weerandaasta jooksul, ni; et weerandi aruanne wõib awaldada ojakonna tõelikk seisuforda, kuna ta selle liikmete tööst toob usaldatawa aruande. Täieliku aruande jaamiseks peab misjoniiühingu juhataja filmas pidama ka kõiki tööharusid.“ — „Missionary Volunteers and their Work“, Iht. 326.

„Misjoniwabatahtlik peab wõtma õhtul oma homnikwalmekalendri ja järele mõteldes möödunud päewa tegewust, üles märkima oma misjonitöö, mis ta on teinud läinud päewa jooksul.“ Samas, Iht. 320.

„Paljude juures wafem käsi ei tea, mis parem käsi teeb, sest parem käsi ei tee midagi wäärtuslikku, mida wõiks teatada wafemale käele. See Jeesuse õpetus oma jüingritele oli antud selleks, et noomida neid, kes söowisid au inimestelt... Mulle näidati, et see kirjakohd ei käi nende kohta, kes teemad Jumala tööd jüdamest ja kes tarwitawad oma wahren-

Aruanne misjonitööst III veerandil 1935.

Kogudused ja grupid		Siimeid	Aruandjaid	Aruandjate %	Siimete poolt toele toidetud	Püüklitunde	Misjonifäite	Koosolekule toodud	Muideid antud	Sehvi levitatud	Traffante levitatud	Naamotuid levitatud	Kirju kirjutatud	Toiduaineid antud fg.
1.	Abja	20	20	100%	—	116	53	10	8	58	11	3	—	—
2.	Baldisti	2	2	100%	—	2	—	—	—	44	—	—	—	—
3.	Koogiste	9	8	89%	—	52	8	—	—	77	16	—	—	—
4.	Käru	8	7	88%	—	160	26	3	—	53	8	—	3	—
5.	Kapla	7	6	86%	—	15	15	—	—	95	—	—	—	—
6.	Pitavere	6	5	83%	—	8	65	3	—	47	13	—	4	—
7.	Ustavere	5	4	80%	—	—	5	2	—	26	2	1	—	—
8.	Wiru-Noela	10	8	80%	—	—	—	24	2	120	—	—	6	—
9.	Lelle	9	7	78%	—	30	10	26	1	32	6	10	6	—
10.	Kullamaa	17	13	76%	—	19	62	3	1	41	—	1	—	20
11.	Nõmme	58	42	72%	—	18	19	5	1	341	7	3	3	—
12.	Suure-Jaani	24	17	71%	—	37	60	29	12	72	32	2	5	—
13.	Lapa	22	15	68%	—	192	179	139	5	552	69	77	20	—
14.	Tõrva	19	13	68%	1	64	106	30	6	149	7	12	—	—
15.	Wakla-Kummu	17	11	65%	—	138	46	6	4	73	33	7	6	—
16.	Wana-Kuuste	16	10	63%	—	53	3	7	3	67	—	—	—	—
17.	Paadremaa	20	12	60%	—	129	30	7	6	61	—	9	11	—
18.	Otepää	21	12	57%	—	26	4	—	—	62	—	—	—	—
19.	Järva-Jaani	22	12	55%	—	28	8	17	3	23	12	—	5	2
20.	Muhu	17	9	53%	—	24	166	5	1	44	7	—	—	—
21.	Haapsalu	30	15	50%	—	44	16	1	1	183	1	1	5	—
22.	Määri	26	13	50%	—	84	37	38	2	126	11	3	1	—
23.	Tallinna IV, 2 w.	28	14	50%	—	87	149	38	92	435	140	52	8	56
24.	Tallinna III	115	56	49%	—	187	124	74	33	168	63	30	15	6
25.	Antsa	25	11	44%	—	—	—	5	—	59	—	—	—	—
26.	Jõhvi	16	7	44%	—	28	19	11	3	154	8	3	13	—
27.	Abja	14	6	43%	—	82	87	6	1	56	7	4	—	—
28.	Põhjamäe	44	19	43%	—	130	75	35	18	46	14	4	11	—
29.	Kastre-Kawastu	19	8	42%	—	86	94	30	8	45	15	3	3	—
30.	Kärdla	10	4	40%	—	3	5	12	—	63	10	—	—	—
31.	Kaivere	55	22	40%	—	54	79	24	10	170	25	12	8	—
32.	Tartu	304	123	40%	—	520	266	74	24	687	85	86	10	32
33.	Wõru	25	10	40%	—	30	6	12	—	12	—	1	—	—
34.	Narva	117	45	38%	—	166	130	35	15	110	18	29	6	5
35.	Pärnu	99	37	37%	—	288	190	98	14	489	80	69	30	—
36.	Karja	20	7	35%	—	44	18	5	29	162	10	17	10	—
37.	Jõgeva	30	10	33%	—	35	35	6	—	165	—	—	2	—
38.	Petteri	6	2	33%	—	13	3	5	—	—	—	—	—	—
39.	Kilingi-Nõmme	9	3	33%	—	60	25	5	3	15	7	2	—	—
40.	Türi	34	11	32%	—	78	41	4	4	169	29	—	6	—
41.	Halliku	10	3	30%	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—
42.	Tallinna II	175	52	30%	—	71	150	19	72	216	49	26	19	20
43.	Paide	44	11	25%	—	67	5	3	—	2	—	2	9	—
44.	Wihula	12	3	25%	—	2	—	1	—	9	—	—	—	—
45.	Wändra	8	2	25%	—	—	8	—	—	11	—	—	6	—
46.	Kuresaare	47	2	4%	—	2	4	—	—	15	3	2	—	—
47.	Emmaste	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
48.	Kõõksu	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
49.	Sõrve	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
50.	Tallinna I	175	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
51.	Uueküla	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
52.	Walga	42	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
53.	Wiljandi	43	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kokku		1932	846	44%	1	3272	2433	857	382	5604	798	471	214	144

Kus on sinu lapsed?

„Siad, emad ja õpetajad peaksid seda vastutust ja au rohtem hinda, mis Jumal on nende peale pannud. Jumal on määranud vanemad enda asemele laste jaoks.“

„Vastatus“.

On hingamispäeva hommik. Sa oled end hingamispäevakooli minekuks valmis pannud. Õppetükk on sul hästi läbi mõetud, ja nii sinu pea kui süda on sellest hästi kasutatud. Nüüd oled sa teel hingamispäevakooli. Su mõtted on vabad.

Kas tohin sulle esitada mõned küsimused?

Ütle, öde või wend, kus on sinu lapsed? Noh, ja vastad, et nad läsid kooli. Sina lähed küll ka kooli, kuid hingamispäevakooli. Aga miks sa lähed sinna ilma oma lasteta? Eks lapsed waja niisama waimulikku toitu kui sina? Sa vastad, et lapsed on sunnitud koolis käima.

Aga mis sa oled selleks ette võtnud, et wabastada last kooliskäimisest hingamispäewil? Oled sa seepärast südamlikult palwetanud, et sinu laps mõiks Issanda päewal sinuga jeltfiks õppida Jumala tõde? Ära mõta seda asja kergelt, sest kui maailm kord sinu lapse südamet wõidab, siis sa mõtled kurwalt kaotatud wõimalustele, ja Jumal küsib kord sinult aru su leiguse pärast.

Õjita see küsimus südamlikus palwes Jumalale ja siis mine oma lapse õpetaja juure ja palu, et tema seda lapsele wõimaldaks.

Ma tunnen wanemaid, kellel olid sel alal suured raskused, kuid kes nüüd rõõmuga oma läbielust jutustawad. Võib olla ei õnnestu see sul korraga, aga ära kaota lootust, ära jäta järele. Tee nõnda kui leiknaine, kellest Kristus jutustab Luuka kahetkateistkümnendas peatükis. Usi on tõesti seda wäärt.

Peagi wabaneb või ehk ongi wabanenud sinu

laps koolist. Tal tuleb walida elukutse, minna õppima. Kuidas waatad ja sellele? Annad sa lapse hooltult ükskõik kuhu õppima, kus ta ei wõi olla ustaw oma Jumalale? Mõtke sellele tõsiselt enne kui sa oma lapse niisugusesse hädaohtu tõukad. Sina wõtad lapselt wõimaluse kuulda Jumala sõna, ja jeda pikemaks ajaks. Läbielud, mis nähtud, sunnivad meid hoiatama kõiki selle eest. Jumal on teid, armjad wanemad, jeadnud oma asetäitjateks laste üle. Widade neid olla truud oma Jumalale! Võiks ennem teatud aeg kauem õppida, kui olla pikema aja kestel ilma waimuliku trööstita ja õpetajeta.

Jumal ütles Abrahamist: „Seft ma tunnen teda seepoolest, et ta wõtab oma lapsi ja oma peret käsida, et nad Jehoowa teed peawad hoidma, et nad teewad õigust ja mis kohus on; seepärast et Jehoowa Abrahamile jaadaks, mis ta tema pärast on rääkinud.“ 1. Moosj. 18, 19. Jumala töotuste täitumine meie juures oleneb sellest, kuidas me suhtume oma lastele. Hanna, kes oli heaks eeskujuks igale kristlasele, kaswatas armastuse ja palwetega oma poja Saamueli Issandale. Ta pidas Saamueli kallimaks kõigest maailmast. Ta teadis, et tema kõige kallim kuulus Jehoowale. Mis on wanematele maailmas kallimat kui nende lapsed? Ja nüüd pange tähele: Meie asutused ja ärid, meie käsitöölised, õpilased ja kõik meie töölised on rahus hingamispäewadel. Me ei lubaks ka wõõrastel töötada oma eluruumis. Kas siis peakfime olema ükskõiksed, kui meie lapsed sel päewal, mis on püha Jehoowale, on tegewuses ilmaliku ülesande juures.

Mõteltgem selle üle tõsiselt järele ja töötagem tänasest päewast peale Jumala abiga kõik teha, mis wõimalik, et meie lapsed saakfid osa hingamispäewa õnnistusest. **A.**

Aruandmine misjonitööst — lõpp.

deid lihtsalt, et Issanda tööd edendada.“ — Tunnist. 1. anne, lht. 193.

„Üks paremaid ühendusi osakonna ja liidu wahel on aruandmine igal weerandil. Mõned waatawad niisugusele aruandmisele kui tühihisele asjale, kuid see on siiski ülisuure tähtsusega. Korralik aruanne ilmutab liidu osak. sekretärile osakonna õiget seisukorda ja on sama wäärtuslik kui haigerawitseja hoolikalt täidetud märkmeleht haige eest hoolitsewale arstile.

Weerandaasta aruanne peab jaadetama ära igal

weerandil õigeks ajaks ja korralikult täidetuna, waatamata sellele, kui wäike on tehtud töö, või kui wähetusest on ühingule aruande saatmine. Aruanne peab ilmuma liidu biuroosse korrapäraselt.

Siljaksjäänud aruanne võib wiivitada üldiselt terwet misjoniwabatahtlikkude töö plaanide läbiwiimist. Seepärast võib õiguslega ütelda:

Korralik aruanne on õnnistus,
hiline aruanne on hooletus,
mittearuandmine on õnnetus.“ — C. G. White.

A. A.

Hingamispäeva pühitsemisest.

(Särg.)

Reede — ettevalmistuse päev.

„Kuiqi ettevalmistus hingamispäevaks peaks toimuma fogu nädal läbi, fiiski on reede ijeäraline ettevalmistuspäev. Issand ütles Issraeli lastele Mooseje kaudu:

„Somme on hingamine, õige püha hingamispäew Jehoowale; ons teil leiba teha, fiis tehke jeda, ja mis teil on keeta, jeda keetke, ja kõik, mis üle jääb, jeda pange enestele ära ja hoidke homseks.“ (2. Moos. 16, 23). „Rahwas jookkis sinna ja tänna ja fogus (mannat) ja jahvatas käjkiwil, wõi tõufas peeneks möösri sees ja keetis poti sees ja tegi sellest kookijid.“ (4. Moos. 11, 8).

„See juhatus Jehoowa juust on meile õpetuseks. Piibel on täielik juht, ja kui tema lehekiilgi uuriwad palvega ja kõigest jüdamest need, kellel on igatus jeda mõista, fiis see asi ei jää neile ebajelgeks.

„Paljud wajawad õpetust jeeüle, kuidas nad peawad hingamispäewal ilmuma jumalateenistusele. Nad ei peaks mitte oma äripäewastes tööriietes, mida nad nädala sees kannawad, astuma Jumala ette, waid neil peawad olema ijeäralsed hingamispäewa-riided, mida nad jumalateenistusel kannawad. Me ei aima järele ilmalikke moode, kuid me ei tohi olla ka oma wälimuse juhtes ükskõiksed. Me peame riietuma puhtalt ja nägusalt, fiiski ilma cheteta ja ilustusteta. Jumala lapsed peawad olema puhtad kui sees- nii wälispoolt.

„Reedel lõpetatagu kõik ettevalmistused hingamispäewaks, waadatagu järele, et kõik riided on walmis pandud ja söögid keedetud, saapad puhastatud ja ihu pestud. See lasseb korraldada, et kõik oleks walmis; kui jee tehakse endale põhimõtteks, fiis saab jeda wiia läbi. Hingamispäewa ei peaks tarwitama riiete kohendamiseks, söökide walmistamiseks, meelelahutuste kaastegemiseks wõi äriasjade ajamiseks. Enne päikese loojaminekut peab kõik ilmalikud tööd, ilmalikud ajalehed ja raamatud pandama kõrwale. Wanemad, selotage lastele oma teguwiisi ja selle sihti ja laske neid wõtta osa teie ettevalmistusest, et pühitjeda hingamispäewa kooskõlas käsuga.

Me peakime agaralt walwama hingamispäewa piire, pidades meeles, et iga filmapilk sellest on pühitjetud, püha aeg! Kui võimalik, töödandjad peaksid wabastama oma tööliised reede lõunast kuni hingamispäewa alguseni kõigist töödest, et neil oleks aega ette walmistada ja Issanda päewa rahuliku meelega wõtta vastu. Kes walib niisuguse tee, sellel ei tule kannatada kahju, ijegi mitte maistes asjades.

„Weel üks teine töö wäärrib tähelepanu ettevalmistamispäewal. Sel päewal peaks kõrwaldatama kõik arusaamatused õdede-wendade wahel, olgu perekonnas wõi koguduses. Gemaldage endast kõik fibedus, wiha ja waen. Mandlikus waimus „tunnistage üksksteisele ijekestis oma efituusi ja tehke palweid üksksteise eest, et teie terweks jaate.“ Jak. 5, 16.

„Enne hingamispäewa algust tuleks nii waim kui ka teha ajalikust tegevusest juhtida kõrwale. Jumal on seadnud oma hingamispäewa kuue tööpäewa lõppu, et inimesed peatuksid, mõteldes järele, kui palju nad on nädala festes jõudnud edasi ettevalmistuses selle püha riigi jaoks, kuhu ei lasta siise ühtegi üleastujat. Me peakime igal hingamispäewal oma hingega diendama arwed, et näha, kas möödunud nädal on meile toonud waimulikku kasu wõi kahju. Issanda hingamispäewa pühitjamine tähendab igawest õndsust. Jumal ütleb: Kes mind austawad, neid tahan ma austada. 1. Sam. 2, 30.“ — „Tunnistused kogudusele,“ Iht. 156, 157.

Kui nüüd õige ettevalmistus hingamispäewaks fodus ja jüdames on tehtud, fiis on ka jumalateenistuslikud koosolekud õnnistuseks. Hingamispäewakoolide ja jumalateenistuste juhatajad peaksid samuti mõtlema hingamispäewa peale, tehes wastawaid ettevalmistusi koguduse jaoks.

Õige hingamispäewa pühitjamine.

„Jutlus hingamispäewa koosolekul peaks üldiselt olema liihife. Hingedele, kes armastawad Jumalat ning tahawad awaldada oma tänu ja austust, peaks selleks antama wõimalus. Kui koguduses pole kuulutajat, fiis tuleks keegi nimetada koosoleku juhatajaks. Siiski pole hädatarwilik, et tema jutlustab wõi suurema osa jumalateenistusele määratud ajast tarwitab; liihife humitam. piiblitlugemine on tihti kasulikum kui jutlus; sellele võib järgneda palwe- wõi tunnistuste-tund.

„Koguduse juhid ei peaks nädala sees oma kehalist ja waimset jõudu kurnama nii, et nad hingamispäewal on wõimetud tooma Kristuse ewangeliumi elustawat mõju koosolekusje. Tehke ennemini wähem ajalikku igapäewast tööd, kuid ärge rõõwige Jumalat, esitades hingamispäewal teenistust, mida ta ei wõi wõtta vastu. Te ei tohi olla mehed, kellel pole waimulikku elu. Rahwas wajab teie abi hingamispäewal, andke neile toitu Sõnast. Ohwerdage Jumalale oma kõige parimad anded sel pühal päewal. Pühitjege oma hinge kallise elu tema teenistusse.

„Keegi ei peaks tulema Jumala kotta tegema uinakut; und ei tohi seal olla. Te ei jää oma ilmaliku talituse juures uniseks, sest et te olete sellest huvitatud; kas peaksite siis jumalateenistust, mis sisaldab igawesi huvifid, madalamalt hindama kui oma elu ajalikke asju?

„Sgaüks peaks teadma, et tema kohus on teha hingamispäewakoosolekud nii ligiõmbawaks kui võimalik. Ei peaks mitte ainult harjunud kumbe pärast tuldama kofku, waid oma mõtteid wahetama, oma igapäewaseid kogemusi jutustama, oma tänu awaldama, etsekohest igatsust Jumala järele wäljendama, et tunda Jumalat ja seda, keda ta on läkitanud, Jeesust Kristust. Kui üheskoos Kristusest räägitakse, siis muutub hing läbikatsumiste ja wõitluste wastu tugewaks. Ärge mõtelge, et teie kristlased olles wõite teiste jaoks kinnised olla. Sga üksik on üks osa suurest inimperest, ja igaihe kogemus on suurelt jaolt tingitud tema kaaslaste kogemustest.

„Me ei saa saajandakti oja õnnistust, mida me peaksite saama jumalateenistusest koosolekust. Meie tähelepanuwõime peab saama teritatud. Osa saamine üksiteisega peaks meid rõõmustama. Miks ei hõõgu meie siidamed armastuses Jumala wastu selle lootuse tõttu, mis meil olemas?

„Me peaksite igasse koosolekusse kaasa wõtma elawat, waimulikku teadwust, et Jumal ja tema inglid wiibivad kohal ja kõigi tõelikkude usklikkudega koos tegutsewad. Koosolekuruumi astudes paluge Jssandat kõike kurja siidamast kõrvaldada. Tooge tema kotta ainult seda, millele ta wõib panna oma õnnistuse. Nõtkutage oma põlwed Jumala ees tema templis, ja pühitsege temale ta omandus, mille ta ostanud oma werrega. Palwetage koosoleku kõneleja wõi juhataja eest. Palwetage, et selle sõna läbi, kes sõna kuulutab, wõiks tulla suur õnnistus. Püüidke tõsiselt saawutada sellest endale õnnistust. Jumal õnnistab kõiki, kes end sel wiisil jumalateenistusele ette walmistawad; nad saawad ka mõista, mis tähendab omada waimukindlust, sest nad on Kristuse usku wastu wõtnud.

„Kuigi meid manitsetakse koosolekuid mitte maha jätta, siis nad pole mitte üksnes meie iseenele kasutamiseks. Meid peab hingestama suurem agarus, et saadud troosti anda teistele edasi. Meie kohus on agaralt walwata Jumala au ja mitte anda halba tunnistust, olgu see kas wõi kurwa wälimusega, wõi mõtlemata sõnadega, nagu kiskendaksid Jumala nõudmised meie wabadust. Jumal tahab, et me isegi selles murede, pettumuste ja pattude maailmas oleksime rõõmsad ja tugewad tema suures wäes. Terwe inimene peab andma igal alal otjustawa tunnistuse. Näojooned, meelelaad, sõnad, iseloom, peawad tunnistama, et on hea Jumalat tee-

nida. Sel wiisil me kuulutame: „Jehoowa käsüõpetus on laitmatu ja jahutab hinge.“ Laul 19, 8. „Tunnistused kogudusele“, Wtj. 161, 162, 164.

Singamispäew on iseäraline and perekonnale. Kui Jumal seadis hingamispäewa, siis oli tal mõttes eriti perekond.

„Enne päitese loojenemist peaksid perekonnaliikmed kogunema Jumala sõna lugema, laulma ja palwetama. Na siin on uuendust waja, sest paljud on selle hooletusse jätnud. Me peame seda tunnistama Jumalale ja üksiteisele, et hakkame uuesti selleks astuma samme, et iga perekonnaliige oleks ette walmistatud oustama seda päewa, mida Jumal on õnnistanud ja pühitsenud. Ärge raisake kalleid hingamispäewa-tunde woodis. Singamispäewa hommikul peaks perekond wara tõusma; tõuseb ta hilja üles, siis tekib rutt ettewalmistusel hommikiseks ja hingamispäewakooliks. Nuttamine, larsitus ja pealekäämine on tulemusets, ja ebapiihad tunded tekivad perekonnas. Sel wiisil teotatud hingamispäew saab koormaks, ja selle liginemist ennemini kardetakse kui rõõmu tuntakse.

„Me ei peaks hingamispäewa jaoks teetma mitmesuguseid roogasid wõi kandma lauale suurema jõõkide waliku kui teistel päewadel. Toit peaks olema ennem lihtsam ja sööma peaks wähem, et waim oleks selge ja elaw waimulikku asju mõistma. Liigsöömine koormab aju. Kõige aulisemaid sõnu wõidakse kuulda ja mitte hinnata, sest et waim on ebakohase toiduga tehtud segaseks. Liigsöömisega hingamispäewal on mitmed Jumalat teotanud rohkem kui nad ise mõtlewad.

„Soidudes teetmisest hingamispäewal, ei ole siiski hädatarwilik süüa külmi toite. Külma ilmaga wõidakse eelmisel päewal walmistatud jõõgid soojendada. Toidud, kuigi lihtsad, peawad olema maitswad ja meeldiwad. Muretsetagu midagi iseäralikku, mida pere ei saa mitte igapäew.

„Singamispäewakool ja jumalateenistus tarwitawad ainult ühe oja hingamispäewast; perekonnale ülejäawat aega wõidakse teha hingamispäewa kõige pühalikumaks ja aulikumaks tundideks. Kõige suurema oja sellest peaksid wanemad saatma mööda oma laste seltsis. Paljudes perekondades jäetakse nooremad lapsed omaette olema. Lapsed aga saawad sel wiisil rahutuks, hakkawad mängima wõi teewad midagi pahandust. Nende jaoks ei ole hingamispäewal mingit pühalikku tähendust.

„Wanemad, minge ilusa ilmaga oma lastega põllule wõi metsa jalutama, jutustage neile keset imeilusat loodust, mis pärast hingamispäew on seatud sisse. Kirjeldage neile Jumala aulikku loomistööd. Ütelge neile, et maa oli Jumala kätest tulles piha ja ilus. Sga lill, iga põõsas, iga puu täitis looja eesmärki. Kõik, millel film wõis wiibi-

da, oli armas näha ja täitis südamt mõtetega Jumala armastuse üle. Sga heli oli muusika ja kooskõlas Jumala häälega. Mäidate neile, et patt rikkus täielikult Jumala töö, et okkad ja ohakad, mure ja valu ja surm on Jumalale sõnakuulmatuse tulemused. Suhtige nende tähelepanu asjaolule, et kuigi maa on patuneeduse läbi moonutatud, ta siiski veel ilmutab täna Jumala heldust. Saljad aasjad, kõrged puud, naeratav päikejapaiste, pilved, kaste, öö pühalik vaiksus, tähtedega üleküllutatud taeva ilu, kuu oma toreduses — need kõik tunnistavad oma loojast. Ükski vihmakiik ei kuku, ükski vaigustiir ei voola üle meie tänamatu maailma, ilma et nad tunnistaks Jumala pihkmeelset ja armastust.

„Sutustage neile õndsusetest, et Jumal on nii maailma armastanud, „et ta oma ainusiindinud poja on annud, et ükski, kes temasse usub, ei pea hukka saama, vaid igavene elu temal peab olema.“ Joh. 3, 16. Korrafe nendega armast Petlemma lugu. Ehitage lastele Jeesust, kuidas ta lapsena oli sõnakuulelik oma vanematele ja noormehena aitas vanematele wirgalt ja ustavalt kaasa ülalpidamise muretsemisel. Sel viisil mõite neile õpetada, et Õnnistegija tunneb kõiki laste kiusatusi, raskusi, läbikatsumisi, kõiki lootusi ja rõõmusid, ja et tema avaldab neile kaastundmuist ja annab abi. Lugege neile wahete-wahel huwitawaid lugusid piiblist; küsige neilt, mis nad hingamispäewakoolis õppisid, ja wõtke järgmine õppetükk nendega läbi. Päiteje loojenemisel tähistage laulu ja palwega pühade tundide lõppu ja paluge Jumala ligiolekut järgnewaks töönädalaks.“ „Tunnistused kogudustele,“ Iht. 158—160.

Olgu weel lihidalt osutatud tähelepanu mõningale asjale, mis on ühenduses hingamispäewaga. On tihti arwamine, et õige hingamispäewa-õnnistus tuleb saawutada iseäralise waheldusega või rõõmuga. Nii näitels mänguga, rännakuga või jeltsfondlikkusega. Siin on muidugi wale ettekujutus hingamispäewa õnnistusest. Pühakiri näeb õnnistust järgmistes olamustes: Üripäewase töö seisumajätmises, rahulikus tundes ja Jumalaga läbikäimises palwega ja Sõna uurimisega. Teisjugu hingamispäewarahu ei tunne pühakiri. Wahest tuleb wastuwäide: Noored wajawad iseäralist waheldust ja ajawidet hingamispäewal. Seda usub ka prohwetiwaim, nagu juba eelpool osalt näidatud, ainult on küsimus, milline waheldus?

Adwentkoguduse lord näeb ette palju iseäralisi võimalusi hingamispäewa pühitsemises noortele. Selkõige kannawad wanemad suurt wastutust oma

laste eest. Nad peawad olema targad, kriitlikud kaswatajad. Sga perekond peaks hoolitsema head lugemismaterjali lastele. Noorte lugemiskurjuse raamatud ja mitmesugused raamatud wälismisjonist, noorte elust, usupõhimõtetest ja kaswatusest, mis advent-kirjastusest antud wälja, peaksid olema kodus ja ka koguduse raamatukogus, et noored wõiksid lugeda. Piiblit või meie kirjandust lugeda hingamispäewal, see ei tohiks mingil tingimusel kutsuda esile igawust. Wastupidi, kui noored seda wõtaksid ette, siis nad igatsesid kogu nädal nende hingamispäewa waikjete tundide järele, et jälle saada uut kofutust. Nii palju lugemisest hingamispäewal.

Noored peaksid saama võimaluse osa wõtta hingamispäewakoosolekute kaunistamisest. Lauludega, luuletustega, ettelugemisega, jutustustega ja muusikaga wõiwad meie noored palju teha, et koosolekuid kaunistada.

Siis weel küsimus külaskäikude kohta hingamispäewal. On tihti kaldumus, et hingamispäewa kasutatakse järjekindlalt sõprade ja tuttawate külastamiseks, ja alati ühede-samade juures. Sgegi juba reede õhtu wõtaks neiks külaskäikudeks. Reede õhtu weedawad head adventistid rahus ja oma perekonnas. Sialgi ei peaks muutuma harjumuseks reede õhtul külaskäikude tegemine. Grandeid tuleb ette, kuid neid juhtumeid wõib olla ainult mõned aastaks. Hingamispäewa õhtupoolik tuleb samuti weeta kodus, see aeg millal ei ole jumalateenistuse koosolekut. Ka siin ei peaks külaskäigud segama hingamispäewa-õnnistust. Ssrand on annud kuus päewa nädalas, millal wõime teha soowitud külaskäigud. Hingamispäew on Ssrand oma, ja meil ei ole woli jeda päewa nii weeta, nagu meile meeldib. Lugu on siis teine, kui haiged meid wajaawad. Olgu see hingamispäew või muu päew, haiged ei wõi oodata, neid ei peaks kunagi jätma hooletusse.

Me oleme jõudnud aega, kus me ei tule läbi ilma täie hingamispäewa-õnnistusega. Uuendus hingamispäewa pühitsemises peab meie juures leidma aset. Ssrand päewa saab tihti teotatud kauase magamisega, tühjade juttudega, isegi halbade juttudega ükssteise üle, kergemeelsete kõnelustega, kaebamisega, ja mis wäga kurwastaw on, ajalikkude talitustega. Me elame ajal, kus Ssrand walmistab oma rahwast oma riigi wastu. Sseäraline ettemalmistus seisab ustawas hingamispäewa-pühitsemises. Jumala töötus uue maa kohta on tehtud tänapäew niijama olenewaks hingamispäewa pühitsemisest, nagu Ssraeli wangipõlwest tagasitulekugi ajal.

S. L. Rudy.

MV NOORSOO-OSAKONNA JUNIORID.

Viimane noorte lugemine näitas, et 6—25 a. vanuseni on Eesti Liidus lapsi ja noori 608, — neist ristitud ainult 149, seega ristimata 459 last ja noort. See on kohutav tõsiasi.

Meie oma liikmete lapsed lähewad kaduma, ehk ei m^a samal ajal hingeid wäljastpoolt wõidame juure. Me peame kõige enne oma koguduse liikmete lapsi päästma. Mida ütled ja kaaswõitleja, ema isa, Sumala kohtu ees, kui sinult küsitakse: „Kus on ju lapsed?“ Wõiksid meie wanemad, koguduse juhid ja jutlustajad mõista, milline suur ülesanne on antud meile, milline suur wastutus lasub meie õlgadel — päästa meie lapsi ja noori.

See küsimus on väga põnewaks saanud eriti wiimasel ajal, sest andmed näitawad, et palju meie koguduse liikmete lapsi pole koguduses. Mõõdunud juure noorte kongress Niias wõis noorte juhi A. W. Petersoni kaudu kuulda uut ergutust noorte ja junioride töös. Meie unioonis on noorsoo-osakonnad kaunis arenemud, meil on üle 1000 noorsoo-liikme, kuid junioride, s. o. nooremate noorte ja laste töö on weel kaunis algastmel. Divisjoni wiimasel sisseimisjoni ja noorte juhtide nõupidamisel Posenis, peale noorsoo-töö uurimise, wõeti jällegi eriliselt kõne alla junioride tegewus, ning leiti, et sel alal peame tegema suuremaid edusamme.

Eesti Liidus me tahame käesolewal talwel wiia junioride töö kindlamale alusele. Me teame, et see on Sumala käsi meie töö juhtidele, koguduse ja laste wanemaile. Kõigis meie kogudustes ja gruppides pole küll noorsoo-osakonda, aga igal pool, kus meie liikmeid on, on lapsi-juniorid. Koguduses wõi grupis, kus on faks wõi kolm last, peaks ajutatama junioride-osakond. Kus noorsoo-osakonda pole, seal olgu junioride osakond koguduse nõukogu walwe all, aga seal, kus noorsoo-osakond, kuuluvad juniorid MW osakonna alla.

Noorsoo koduforras peame tegema wäikese muudatuse. Par. 13b seisab: „Noorliige on koguduse liige 13—16 aasta wanuseni.“ Selle paragrahwi muudame järgmiselt: „Junior-noorliikmed on adventkoguduse liikmete lapsed 8—16 aasta wanuseni.“ Seda aastate piiritleu ei pea wõtma liig täpsalt. On lapsi, kes alla 8 a. wanadust wõiksid laste klassist üle tulla junioride osakonda; samuti on juniorid, kes enne 16 a. wanadust on küpsed tulema noorsoo-osakonna täisliikmeks. Juhid ja nõukogu peawad seda asja panema tähele ja kohapeal otsustama. Lapsed alla 8 a. kuuluvad hingamispäewakooli laste klassi.

Junioride osakonna organiseerimisest, töö korraldusist ja ideaalidest meie kirjutame noorsoo õppe-

raamatus „Juhistes“, mis ilmub selle kuu lõpul. Sga kogudus ja grupp, kus lapsi on ja wõidakse ajutada junioride osakond, telligu aeglasti meie kirjanduslaost „Juhiseid“. Need ilmuvad iga kuu ja annawad igas wäljaandes juhatusi junioride osakonna tööst. Peale selle, kui keegi soowiks selles töös mõnesuguste küsimustega pöörata minu poole, see kirjutagu mulle, olen meeleldi walmis igale järelepärimisele wastama.

General-konferents on annud wälja ingliskeelse raamatu: „The Junior Manual for Missionary Volunteer Workers“. Inglise keele lugejad noorsoo-juhid, tellige endale Liidu kaudu see raamat. Uwaldan siin selle raamatu esimese peatüki wäljawõtteid:

MW junioride osakonna otstarwe.

Koguduse tugewus ei olene masšiniseeritud ehitusist ega liikmete warandustest, waid pühitsetud, ustawatelt tegelastelt, kes annawad oma südame, meele ning käe Issanda teenistusse. Ürgem unustagem, et peale juure misjoni-ülesande on Issand käskinud toita tema tallekehi. Mis kasu on kogudusel sellest, kui ta wõidab paljusid wäljastpoolt, aga kaotab oma lapsed?

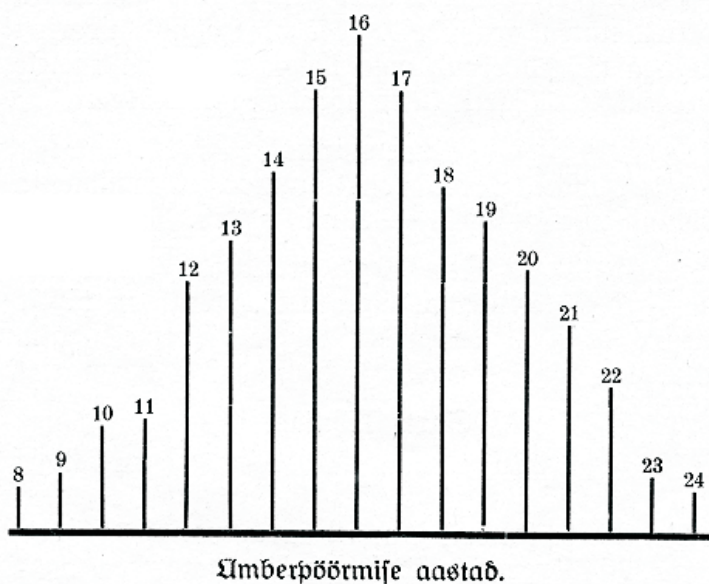
Prohweeti kuulutuse waimul on palju ütelda meie laste jaoks töötamise kohta. Üginedes oma wiimastele päewadele, öde White kirjutas ning kõneles palju koguduse wastutusest oma laste ja noorte juhtes: „Kaswatada noori tõelisteks Jeesuse sõduriteks on õiljaim töö, mis kunagi inimestele usaldatud. Lähemas tulewikus palju lapsi, täidetud Pühast Waimust, kannawad tõe-kuulutuse maailmale, mida ei saa teha tol ajal wanemad koguduseliikmed.“ — „Counsels to Teachers“, 166. 167.

Need on võimalused, mis awanewad meie lastele. Kas töötame ühes Sumalaga neid selleks tööks ette walmistades? Junior-aastad on wastuwõtlilikud aastad iseloomu arendamiseks. See on aeg, kus lapse waade ulatub üle perekonna piiride, laia eesitawasje maailma. Sga kogemus jätab oma jäljed tema ajule, ja pettumustest wintsutatuna ta kujundab teadmatult oma harjumused ja iseloomu.

Kui me tahame saada teenimiswalmis noori, siis peame kaswatama lapsi teenimisele. MW junioride osakonna otstarwe on kohata poisje ja tüdrukuid nende oluforras, aidata nende wajuadusi, lahendada nende keerdküsimusi, liigutada nende südant, juhtida neid teenimisele jne. „Jeesus kaswas tarkuses ja pikkuses ja armus Sumala ja inimeste juures.“ Selles salmis kujutatakse Jeesust täieliku lapsena. Tema arenes kehaliselt, waimiselt

ja tundis Jumalat kui ka inimest. Samaselt peab tänapäeva pois ja tüdruk kasvama. Iga ühing, kes võtab enda peale lapse arendamise, peab pida-
ma meeles seda nelja asjaolu.

Peame pildama filmas, et junior-aastad on kasvatu-
võtklikud aastad. Aruanded näitavad, et ümber-
pöörmise on rohkem 12-aastaste kui 21-aastaste
 seas ja 10 a. vanuseid on enam ümberpöörmeid kui
 24 a. vanuseid. Vaatleme seda piltlikult:

Need ümberpöörmise aastad on põhjendatud sel-
lega, et noored lapsed juhtuvad õpetusse eelarva-
misteta ja kiikumusteta. Nega-mööda areneb mõtte-
tegevus, tema waatepiir laieneb ning ta tunneb
vajadust isiku järele, kes on võimas, kes võib talle
olla eeskujuks ja keda ta võib usaldada. Ta hak-
kab läbi katsuma oma ümbruse talitust. Ümbruse
elu muutub talle elavaks piiblik, ja õnn sellele
noorele, kes ümbruse elu leiab olevat kooskõlas lap-
sepõlves õpitud teadmistega. Kate Douglas Wig-
gin ütleb, et iga last peab kasvutama nii, et ta tun-
neks absoluutset sidet taevase Isaga enne, kui ta
teab midagi temaist lahusolemisest. Nii on WB junio-
ride osakonna ülesanne aidata iga last võita õpitud
usulisi teadmisi tema oma isiklike kogemuste kätte.
T ö ö.

Osakond peaks talle võimaldama mitte ainult
teadmiste hankimist, vaid andma ka võimalust neid
teadmisi tegelikult elus kasutada. Lapsed ei ole nii
palju huvitatud kuivast õppimisest, kui selle prak-
tiseerimisest igapäevases elus. Tema huvi peitub
tegevuses; kõik, mis kutsub esile tegutsemise, see
jääb talle meele.

M u l j e d.

Lapsepõli on muljete aeg. Sageli tunnistas
40-aastane mees: „Ma ei suuda unustada oma wa-
ga ema õpetust.“ Järele pärides neid erilisi õpetusi,
ei teata neid nii väga palju, kuid üks asi on ikka
meeles, ja see on — lapsepõlve õhkkond. See on

tõsi. Laps võib unustada üksikuid õpetusi, kuid ku-
nagi mitte seda waimu, mida lapsepõlves hingas
sisse.

I d e a a l i d.

Wäljapaitwaim junior-lapse iseloom on wast
kangelaste jumaldamine. Ta igatsseb ergutawat,
õiljat, ideaalset. Veides kelleski wanemas isikus
wastufaja mõnele oma ideaalile, siis on too isik
talle kõiges järeletegemise eeskujuks. Tähendab
wäga palju juniorile, omada sellast eeskujut. WB
junioride osakond peab hoolitsema selle eest, et an-
da lastele järeleõiljaid eeskujusid, kes wajaduse
korral wõiwad anda kaaluwat nõu ning aitawad
noori rajada omi jalgu kindlale kaljule. Junio-
rid on head iseloomu tundjad. Kui nende juht ei
ela ülesseatud ideaalide kõrgusel, siis ta on kaota-
nud laste silmis kõik.

U j a l d u s.

Tugewamaid ja kaaluwamaid nõudeid edurik-
kaks tööks junioride seas on usaldus. Laps peab
tundma, et juhid teda usaldawad. Palju noori on
päästetud selle läbi, et nad on tunnud wanemate
juhtide usaldust nendes. Iga laps tahab näida-
ta, et ta ka midagi võib. Wastutuse usaldamine
ülendab neid ning rakendab tegevusse nende wõi-
meid, soowides näidata, et ta suudab midagi korda
saata.

S õ p r u s.

Jeesus kasvab armus inimestega. Seda öeldi
temaist pärast Jerusalemma tagasitulekut, siis kui
ta oli 12-aastane junior. Üheski teises wanuses ei
arene seltskondlik instinkt nii kiirelt kui siis. Sel
ajal luuakse eluaegseid sõprusi. Tähtis on siis keda
nad sõpradeks walivad.

A i r j a n d u s.

Tugemise huvi jõuab oma haripunktile umbes
14 a. wanustel junioridel. Wäga tähtis on siis,
mida loetakse. Minult kestew walwe võib siin kan-
da wäärilist palka. Ei jõuta küllalt hinnata hea
kirjanduse mõju. Nii mõnigi misjonär on oma elu
sellesse teenistusse ohwerdanud seepärast, et oli lap-
sepõlves tutvunud misjoni kangelastega.

S a r j u t u s e d.

Rehalistel harjutustel on selles wanuses suur
tähtsus. Juhtide juhatusel korraldatud reked, loo-
duse uurimised, isegi lumesõda, töö jne. aitab mõni
ford palju enam kaasa junioride siidame wõitmisel
kui koosolekud. Siin võib kõige paremini tundma
õppida iga üksiku kalduwusi. Muudugi, ka koosole-
kutel on jälle oma otstarwe ja aeg.

Kokkumõetult öelda, WB junioride osakond
võib olla tööriistaks Jumala kões, arendades
kristlast, kes, nii kui suur eeskujut. Kristus, kas-
wawad „tarkuses ja pikkuses ja armus Jumala ja
inimeste juures.“

G. Mägi.

MITMESUGUST.

Teateid misjonifoolist

Meie misjonifooli avamisaktus on esmaspäeval, 28. oktoobril, kell 6 õhtul, Merepuiestee palvelas, Tallinnas. Nimetatud ajaks palutakse kõiki õpilasi ilmuda kohale. Avamisaktusest palutakse osa võtta ka kogudusliikmeid. Ka väliskülalised on kutsutud.

Esimene poolaasta õppemafju õiendamise viimaseks tähtpäevaks on 15. november j. a.

Õppetööks vajalikud raamatud esimeses klassis on järgmised: ajalooos J. Adamsoni „Vana aeg“, inglise keeles M. Kreutzbergi „Inglise keele õpperaamat 1.“, saksa keeles Witt-Zaanwärgi „Saksa keele õpperaamat 1.“, maateaduses J. Kentfi „Euroopa“, loodusteaduses M. Audova „Inimese anatoomia ja füsioloogia“.

Teises klassis: ajalooos J. Adamsoni „Uus aeg 1.“, inglise keeles M. Kreutzbergi „Inglise keele õpperaamat 2.“, loodusteaduses sama raamat, mis esimeses klassis.

Muude õppeainete raamatud teatatakse õpilastele õppetööle asudes.

Pühapäevafoolid.

Pühapäevafoolide tegevus on õnnistusrikas. Kõikides kogudustes, ijegi maal, on võimalik korraldada pühapäevafooli. Selleks tulevad leida tahtlikud õppejõud, kelle juhdamed on täidetud armastusega laste vastu. Neil tuleb õpetada piiblit, elundõistet, laulu jne. Sellega võidakse võita lapsi ja ka nende vanemaid tööle. Koodame saata tulevikus ka mõned juhtnõõrid õpetajatele. Tänavu on üldiselt Vana Seadus õppimisaineks. Selleks kõigile õnnistust!

Tallinna kogudustest.

Jutl. G. Mey on juba alanud oma järjekorraliste kõnedega Merepuiestee palvelas. Koosolekul on hingamispäeva, pühapäeva ja kesknädala õhtul kell 7. Esimene koosolek oli 6. oktoobril. Palvela on alati rahvast täis. Seni on kõnedes käsitatud järgmised ained: Võitlus maailma pärast; kellele kuulub maailm; miks on korraldus ja häda maailmas; miks piibel võib olla usu alus. Üldlaulu saadab pasunafoor ja laulukoor esineb igal koosolekul. Laulukoor käib juba iga nädal kord harjutusel. Esimene noorjoo-koosolek tänavu juugijel peeti 29. septembril. Kõikustänu otstarbeks on praegu kaavatsejel järgmine noorjoo-koosolek. Ka tabiita-osaõnna on alanud oma tegevuse; tehakse õmblus- ja käsitöid. 20. oktoobril on päev läbi tabiita-osaõnna valmistatud asjade müük ja õhtul koosolek noorjoo-osaõnna kaastegevusel.

Määri grupi noortest.

Määri grupi noorjoo-osaõnna on tabanud „rahvaste rändamine“. Vastavereist, kus asus eelmainitud osaõnna juurem noortekoondis, on praegu kõik noored läinud laiali mitmetesse teistesse kogudustesse. Neilt Määri grupp pole saanud ka kõikustänutöö aruandeid. Kohale jäänud noortest on aga mõned olnud oma tööga teistele liikmetele eeskujuks. Määrilt tuleb noori ka misjonifooli.

Nimemantus

Aleksander Sabraf on muutnud oma nime ja võtnud uueks nimeks — K a l l a s t e.

„Meie Aeg“ nr. 10

on ka veel kõikustänu otstarbeks. Leht on tähtja kasvatustöö ja vaimuliku siuga. Kirjumeid palutakse seda rohkesti võtta ja levitada.

Surm lahutas.

Viikula grupp mälestab leinas oma liiget Anna R ä ä m e t i t, kes suri õnnetuse tagajärjel 28. septembril j. a. 72 aasta vanuses. Kadumu oli kõrge vanaduse peale vaatamata agar misjonitöös ja kirjanduselevitamises.

Marma kogudus mälestab leinas oma liiget Emilie E l l e r i t, tema surma puhul. Surm lahutas ta elavatest 26. septembril j. a. lühikese haiguse järele.

Ugemise faju. Augus lht. 119.

Jaaks lugeda, ning tunnevad, et neil on seda ja teist tarvis. Oma vaimu rikastamiseks nad kasutavad kõik võimalused niipalju kui ajalil töö ja väsimus vähegi lubavad. Ja inimene elab sellest, mis ta on õppinud ja teab. On ta vajadusega õppinud Jumala sõna, siis ta ka sellest elab. Lemmal on sellest hingeline rahu ja kindlus, ja see on eluks juur õnnistus.

Kuulutus iseeneest on tähtis, aga lugemine veel tähtsam. Kuulutus annab tõuse vaimulikuks eluks. Ta annab hea weende ja mulje, et see nii on. See mulje jõuab ei piisi kaua. Kõiki neid sõnu, mis on kuulnud, ei ole kaadud kaaja mõelda ja läbi töötada. Mõtted tulevad kiiresti üksteise peale ja nende jälgimisega tuleb edasi rutata. Ugemisega on see teistiti. Seal ja võid ühe mõtte juures nii kaua peatuda kui mõte on omane; võid tähtjat lauset nii kaua korralda kui see on peas.

Kuna usklik võidakse olla igastihhest Jumala sõnast, siis tuleb seda lugeda ja õppida. Tuleb teha see endale vajalikuks ja kasvatada huvi, kui see on kadunud. Olge usinad oma kutsuamist kiinnitama!

H. P.

Wäljaandja: G. P. Adw. K. Eesti Liit. Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: H. Piit.

Tellimishind: Afsinumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooffew artwe 192